

הגברת שנעלמה

כלה בהריון

לבן שנוול במזל טוב ביום השישי בלילה קוראים רב, על שם אביו של החתן. הוא שוקל שלושה קילו ושישים גרם, ואם ירצה השם הוא עוד יגדל ויגדל.

בריו'ט בבית-החולים

הכלה היתה בחודש השמיני להריון. לבושה בשימלת-מיני שחורה, וצעף לבן. החתן עמד לידה נסער ונרגש. מניין של יהודים לא כשרים, שנאסף על מדרכות הרחוב שמול הרבנות, חבש כיפות מושאלות. שני עדים נשבעו שהכלה היא בתולה, והרבי שהשיא את הזוג, הודיע להם בשימחה: "מזל טוב. מזל טוב."

חודש לאחר החתונה היתה צריכה בריו'ט ז'נמר, הדוגמנית הצרפתית הנשואה לאמנון מילצ'ין (25), מנהל חברת-יבוא של דשנים, ללדת. השניים היו כבר נשואים למעלה משמונה חודשי-לידה בנוסאין אורחיים, אבל בריו'ט, שלא היתה יהודיה, רצתה לפני הולדת הילד להיות בטוטה שאפשר יהיה לערוך לו ברית-מילה, ושאיש לא יקרא לו ממזר.

היא ראתה להתגייר, ויחד עם הגיור נערכה החתונה של השניים. אחר-כך התחילו בעיות יותר קשות. הלידה התקרבה. בריו'ט לא יודעת עברית, והיא פחדה שכשהיא תשכב על מיטת-הצירים ותצק "אי" בצרפתית איש לא יבין אותה.

היא רצתה לידה רופא המבין צרפתית, והתברר שפרופסור רייך פר, רופא נשות-האצולה, מבין גם צרפתית.

"זו היתה הלידה המצחיקה ביותר שהיתה לי", הוא מספר, "ישבתי לידה, פיטפפנו, צחקנו, ופיתאום היא ילדה. עשר דקות לאחר-מכן היא כבר היתה רעננה, כאילו כלום לא עבר עליה."

משה דיין מה משה דיין שם. משה דיין לוחץ את ידו של ניכסון. משה דיין משוחח עם המיקרופון. משה דיין מדבר עם עיתונאים. משה דיין. משה דיין.

בארבעים ושמונה השעות שמשה דיין אכל ארוחת-ערב כאורח המגבית באר-צות-הברית, ראתה אותו כל אמריקה. אבל אף אחד לא ראה את אשתו, רות, שנעמה איתו והיתה איתו כל הזמן. מדוע?

כשאשכול נוסע עם מרים, אז מרים מדברת עם לוס, ומרים מדברת עם ג'ונסון, ומרים מכריזה הכרזות ומצחירה הצהרות. אמילו כשלוזי אבן נוסעת בחברת בעלה היא לא חדלה להיראות מול המצלמות, והקהל רואה את היופי שלה עם השכל שלו, או החיפץ, לפי הטעם.

אז מדוע רעית שרה-הביטחון לא נר-אית ולא נשמעת, כשהיא נוסעת בחברת בעלה למסע ארוחת-ערב?

"כשאני נוסעת לבד", היא אומרת, "למסע שלי, אז אני עומדת במרכז. אני נואמת, אני מקבלת עיתונאים. אבל כש-אני נוסעת כבת-לווייה למשה, אני לא צריכה לעמוד מול המצלמות."

"גם בארוחת-הערב אני ישבתי בצד. בסד-הכל הייתי בת-לווייה. אני לא חו-שבת שהייתי צריכה לתפוס מקום ב-תמונות."

שלושה

זרי

פרחים

משקר ואמרה לו: "בסדר. אבל בתנאי שזה רק לישון."

הוא קיבל מיטה במרפסת, מיטה נהדרת, עם כרים ושמיות. בבוקר הוא קיבל ארר-חתיבוקר, וכשהוא הלך לעבודתו הוא שלח אליה ילד, עם זר פרחים.

מה קרה, מאז אותו לילה, לא ברור. אבל

שמעון וורדה

כשהוא פגש שוב את אותו הילד, כעבור שלושה חודשים, וביקש אותו לשלוח לחורדה שוב זר גדול של פרחים, זה כבר לא היה בשביל מיטה, אלא בשביל חתונה.

ואותו מוכר פרחים לא הספיק לנוח מזר הפרחים השני, והנה הוא קיבל שוב עבודה. לשלוח זר-פרחים שלישי, הפעם מיידית לקודמת של שמעון לוי, השחקנית אביבה ארז'ד, שחיה איתו במשך שנתיים והיא זמקמה לאחר גירושי מאשתו הראשונה. היא שמעה על החתונה השניה שלו, והחליט טה לברך אותו לפני שהיא עוזבת השבוע את הארץ לסיבוב-הופעות.

היא מרחפת כמו באנס הברבורים. יש לה תנועה של איילה. כשהיא הולכת היא עושה את זה בתנועות כל כך נכונות, הנחמא מורב, כפות הרגליים נוגעות ברצפה, לפני העקב, וכל הגוף מתנועע בגלים, בקצב הנכון. זוהי חווית-הדעת המקצועית של שמעון לוי, מורה לריקודים, על אשתו אותה נשא ביום הראשון השבוע.

את חווית-הדעת המקצועית הזאת הוא כבר פיתח לפני שנה, כשראה אותה לראשונה בדיוגנף. אבל אז היו לו שום מחשבות מעשיות בעניין.

המחשבות החלו לפני שלושה חודשים. הבית שלו היה מלא אורחים, שבאו להתא-רח אצלו מכמה קצות הארץ. הוא ישב בלילה בכסית, וחשב על איך שיבלה אותו, בלי מיטה ובלי כר להניח עליו את ראשו. ואז הוא ראה את ורדה דשלא, מעצבת-האופנה בת 27, שעוררה כבר מזמן את איש-המקצוע שבו.

"אפשר לישון אצלך?" הוא שאל אותה. היא הסתכלה עליו בבוז, ורצתה להמשיך ללכת. "לא, לא מלא חושבת", היא אמר לה, "יש לי מלא אורחים, ובאמת אין לי איפה לישון בלילה."

היא נתנה בו מבט שני, הבינה שהוא לא

שברו את הכלים

חלך עם אשתך שתשבור שם בעצמה, ואל תשלח את בוסיו! וכדי שהוא יראה שאצטנו לא הכסף חשוב, היא שברה גם לו כמה כוסות, ואחר כך הלכנו."

איך שלא יהיה, מסתבר שהארץ מתחילה להיות כבר קטנה על נעמי ובוסי. הם כבר שברו כאן את הכל. הם כבר היכו את כי מי שאפשר להכות, והם התחילו להרגיש שעוד מעט יצטרכו לשבת בחיבוק-ידיים, לעבוד אולי, או סתם לשוחח עם אנשים במקום להרביץ להם. וחוזי מזה, הקינט קלאב כבר ניסגר השבוע בפקודת הממונה על המחוז.

זה הפחיד אותם. הם הבינו שהארץ אולי נגמרה כבר, אבל העולם כולו אנשים הי ראויים למכות, ודיסקוטקים שלמים, עם המוני-המוני כוסות וכלי-זכוכית, והם החזי לישו לנסוע לשם.

בהתחלה נעמי לא רצתה. הוא הציע לה לנסוע איתו, והיא אמרה שקר לה. היא לא רוצה. אז הוא הלך מהר לחנויות וקנה לה כמה פרוות וכובר-צמר, וזה שיכנע אותה, והם נסעו השבוע לחו"ל. עכשיו העולם צריך להיוהר. הוא בסכנה.

אהבת

חיים

אשתו של ג'ורג' טאופיג, מנהל אג-איטליה, היא אשה מלאת-סבלנות. כל פעם מוצא לו בעלה דיילת אחרת, נערת-וזהר, או משהו דומה, וכל פעם שהוא מוצא דבר כזה הוא רוצה להתגרש, אבל אשתו לא מסכימה לגט. היא מחכה עד שזה ייגמר, ועד שיתחיל הרומן החדש.

והיא לא מחכה בתנאים גרועים כל-כך. יש להם וילה בכפר-שמריהו, יש להם שני סוטי-מרוק, והרבה עוזרים ועוזרות. עכשיו, בהיותו בן חמישים פלוס, פגש ג'ורג' טאופיג את הרומן הרציני ביותר של חייו. הוא בנוי מדיילת יפהפיה, פקידת-קבלה באג-איטליה דינארה כהן, שחרחרו רת, יקית עם יופי תימני כי האב תימני והאם גרמניה, וגם צעירה נוסף לכל, בתחילת שנות העשרים שלה.

הוא חושב שזו אהבת-חייו. שדבר כזה עוד לא קרה לו אף פעם. שהוא מאוהב עד מעל ראשו. שאשתו, שאף פעם אינה מבינה אותו, לא תוכל להבין את זה. אבל אשתו דווקא מבינה. היא לא רוצה לשמוע על גט. היא מחכה שגם זה יעבור. והבת שלו, ליריה, בינתיים יורשת נמנה צרות. היא ניהלה רומן של שנתיים וחצי עם עמי זיסמן, וכשעמי התחתן עם בחורה אחרת היא עזבה את הארץ ונסעה לדרום-אפריקה.

"הוא הופיע אצלי בשעה שתיים-עשרה בלילה ביום השישי", מספר רפי שאורי, בעל דיסקוטק מנדים ובעלה של מנלי, על בוסתנאי ("בוסיו" סחה).

"הוא הפסיד עשרים וארבע אלף לירות בקלפים. הוא אמר לי שהוא שמע שבקינט קלאב לא נותנים להיכנס לתימנים. אז הוא רוצה לראות מה יעשו לו. אם זה נכון, הוא אמר, הוא יפרק את המקום. הוא שאל אותי אם אני מוכן לתת לו אלפים לירות, כזו שיפרק את המקום."

"זה היה ביום שישי. בשעה שתיים-עשרה בלילה", מספר בוסיו את אותו הסיפור, "עברתי במנדים, עם אשתי נעמי אדווה והלכנו משם לקינט קלאב."

מה שדומה בשני הסיפורים הזהים הללו על אותו המיקרה הוא שהיום היה יום שישי, והשעה היתה שתיים-עשרה בלילה. אחר-כך מתפצל המיקרה, ומסתבר שקריו דו כמה דברים, והוא קיבל כמה גירסות, הכל לפי הפה המספר אותו.

"הוא היה בקינט קלאב", מספר רפי, "הוא שבר שם כמה כוסות, ואחר-כך הוא בא ואמר לי: שברתי קצת. אז תן לי אלף לירות במקום האלפים."

"הלכתי לקינט קלאב", כך נשמע אותו הסיפור מפיו של בוסיו, "בחוזה אחת התחיי לה איתי שם, וזה לא מצא חן בעיני נעמי, אז היא זרקה עליה כמה כוסות, שנשברו ולא פגעו באף אחד, ואחר כך הלכנו משם, באנו למנדים וסיפרנו לרפי מה היה."

אדווה ובוסיו

בקינט קלאב, אז הוא צחק ואמר: יופי, מה שברתם? הרבה? כמה נזק? הוא גם חקר מי היה שם, ומה האנשים שם לבשו, ואחר-כך הציע לי שיתן לי חמשת אלפים לירות כדי שאני אפרק את הכל שם.

"עניתי לו: מה, פתאום אני שובר רק כשמתחשק לי, בשביל התענוג. אני לא שובר בשביל כסף!" ואחר כך נעמי גם התרגזה ואמרה לו: אם אתה רוצה לסדר את העניינים שלך,

השפעת האקלים

כל כך הרבה זמן רצתה שושנה שני ילד. במשך שנים היתה הקאריירה שלה יותר חשובה לה מהכל. היא היתה מוכנה להקריב את המשפחה ואת הבית, את הכל בשביל לקבל תפקיד חשוב בהצגה או בסרט.

אחר-כך התברר לה שהקאריירה היא רק דבר צודי, והעיקר הוא חיי המשפחה. ואז היא החליטה ללדת ילד.

אבל זה לא היה כל-כך פשוט. היו לה קשיים. כל מה שהיא עשתה לא עזר, והיא החליטה לעזוב את הארץ, לחלף את האקלים. אומי רים שזה בדרך כלל עוזר.

במשך חודשיים היא היתה עם אריק לביא בלונדון, ועכשיו התברר שזה לא היה לשווא.

היא בהריון. בחודשים הראשונים. היא תצטרך לשכב במשך כל החודשים שיבואו. לא לקום מהמיטה. אבל לא איכפת לה. היא מאושרת. אז שיהיה במזל טוב.